

Libro de la renta, gasto y recibo del Seminario Tridentino, 1757-1787. Arxiu Diocesà de Lleida.
En aquest llibre s'hi recullen les despeses de la vida diària de la comunitat del seminari de Lleida al llarg de trenta anys, que poden anar des dels queviures, com ara el pa i el vi, fins a les despeses més quantioses referents a noves construccions.

Foto: I. Puig

problemàtica a què hagué d'encarar-se el bisbe Olaso (1714-1735) tot just arribat a la diòcesi dos anys abans.

Era una tasca complexa, molt complexa. No era només dictar un decret d'erecció. Calia adaptar-ne els òrgans a una normativa de difícil compliment i calia finançar-lo en uns moments de gran penúria. Cal pensar que Lleida, i tota la diòcesi, no s'havien refet encara de la gran ensulsiada de la guerra i tot

just iniciaven el camí d'una recuperació que seria penosa, llarga, lenta i difícil. I això no obstant, la qüestió no admetia demores, i més quan —reconeixia el mateix bisbe— “la disciplina eclesiàstica era casi nula y perdida en los pasados transtornos e infortunios.”

I encara una altra important qüestió a resoldre. On instal·lar el seminari? A Lleida? A Montsó? Era una qüestió molt delicada amb una gran incidència a la diòcesi. Cal explicar-ho. Després del novembre de 1707, quan les tropes de Felip V guanyaren Lleida, el bisbat havia perdut la Seu Vella —convertida en caserna— i el palau episcopal —enderrocat per bastir la zona emmurallada. Aleshores, el bisbe Solís, sense catedral ni llar, traslladà la residència a Montsó. El 1714 el seu successor, el bisbe Olaso (1714-1735), féu el mateix. La qüestió era si el seminari seguiria al bisbe i s'ubicaria a Montsó o si es quedaria a Lleida, que, malgrat tot, continuava essent la seu oficial del Bisbat.

La solució arribà el 5 de març de 1722. Aquest dia el bisbe Olaso erigí el seminari diocesà. L'ubicà a Lleida, en unes cases de la Redola de Sant Joan que llogà al notari Joan Cases, i li assignà per al sosteniment tots els béns i rendes que pertanyien als desapareguts col·legis majors de l'Assumpta i de la Concepció. Comptava per fer-ho amb el suport de Felip V que —segons paraules del mateix Olaso— “alentó nuestro deseo.” Això no obstant, passà després que la Universitat de Cervera reclamà el lliurament dels béns i rendes d'ambdós desapareguts col·legis majors, al·legant que pertanyien a l'Estudi General de Lleida i que, per tant, li corresponien com tota la resta de propietats. Com és obvi, el bisbe Olaso s'hi negà al·legant que aquells béns i rendes no havien estat mai de l'Estudi General i sí del Bisbat de Lleida, raó per la qual podia dis-

Panoràmica de Lleida des de Gardeny. Pintura al fresc situada al vestíbul d'accés a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana de Lleida.

Mostra la ciutat l'any 1855. A la cartel·la inferior, originàriament es podia llegir: “Llérida libre del cólera por María en el año 1855. El ángel de la muerte con su saña no pudo en ti cebarse pues María atrás le dijo porque Ilerda es mía”. A la part superior dreta podem veure el seminari vell. Foto: I. Puig

posar-ne. Felip V resolgué el lliurament d'aquestes propietats i rendes a la Universitat de Cervera i així fou com el seminari de Lleida es trobà amb decret d'erecció però sense possibilitat de mantenir-se per manca de recursos. Malgrat tot, amb penúries, dificultats i un començament molt difícil, sobrevisqué als entrebancs.

Acaba aquí el primer capítol de la creació del seminari de Lleida. És una història de llums i foscors, alegries i tristors. Però cal completar-la encara amb dos capítols més. L'un l'escrigué el bisbe Galindo el 1754 i l'altre el bisbe Sánchez Ferragudo el 1773. No serà fins aquesta data que es clourà la història del primer seminari conciliar de la diòcesi de Lleida. Vegem-ho.

El bisbe Galindo (1736-1756) fou el restaurador de la diòcesi després de la desfeta de la guerra de Successió. Començà per deixar Montsó i tornar a Lleida, on va fixar la residència al palau episcopal, després va desplegar un seguit d'iniciatives que portaren la diòcesi a una vida de plenitud. Una d'aquestes iniciatives tingué per protagonista el seminari. Ara bé, quin seminari trobà Galindo? La residència de la Redola de Sant Joan feia dies que havia tancat les portes; comptava només amb unes quantes beques i els seminaristes eren sis, els quals cursaven els seus estudis al seminari de Barbastre.